

Dániel könyve – Százhuszonegyedik p̄h̄

Az utolsó napok jeleinek feltárása: Krisztus útmutatásainak megértése a tavasz fakadó fáira vonatkozóan

Jeff Pippenger

2024-03-07

Krisztus a tavasz rügyező fáira irányította népe figyelmét, hogy megértsék az utolsó napok „jeleit”, valamint e „jelek” jelentőségét.

„Krisztus arra intette népét, hogy figyelje eljövételének jeleit, és örvendezzen, amikor közelgő Királyának jeleit megpillantja. „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelgett a ti váltságtok.” Követőinek a tavasz fakadó fáira mutatott, és ezt mondta: „Mikor immár hajtanak, és látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár. Ezenképpen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.” Lukács 21:28, 30, 31.” A nagy küzdelem, 308.

Az utolsó napok „jeleit” azok a „jelek” előképezték, amelyek az első angyal mozgalmát hirdették meg és vezették be. E „jelek” közé tartozott az egek megrendülése, de Jóel azonosítja, hogy az utolsó napok „jelei” — azoké a napoké, amikor Izráel hamisságát keresik majd, és nem találják; amikor Isten szent hegye örökké szent, mert idegenek többé soha nem vonulnak át rajta — az egek erőinek megrendülése mellett a föld erőinek megrendülését is magukban foglalják. White testvérő rámutat az egek erőinek és a föld erőinek megrendülése közötti különbségtételre.

„1848. december 16-án az Úr látomást adott nekem az egek hatalmasságainak megrendüléséről. Láttam, hogy amikor az Úr a Máté, Márk és Lukács által feljegyzett jelek adásakor „eget” mondott, egek alatt valóban az eget értette, és amikor „földet” mondott, föld alatt valóban a földet értette. Az ég hatalmasságai a nap, a hold és a csillagok. Ők uralkodnak az egekben. A föld hatalmasságai azok, akik a földön uralkodnak. Az ég hatalmasságai Isten szavára megrendülnek. Akkor a nap, a hold és a csillagok kimozdulnak helyeikből. Nem múlnak el, hanem Isten szava rázza meg őket.

„Sötét, súlyos felhők támadtak, és egymásnak csapódtak. A légkör megnyílt és visszahengeredett; ekkor feltekinthettünk az Orionban nyíló résen át, ahonnan Isten hangja hallatszott. A Szent Város azon a nyíláson át fog alászállni. Láttam, hogy a föld hatalmai most megrendülnek, és hogy az események meghatározott rendben következnek. A háború, a háborúk hírei, a kard, az éhínség és a döghalál először a föld hatalmait rendítik meg, azután pedig Isten hangja fogja megrendíteni a napot, a holdat és a csillagokat, valamint ezt a földet is. Láttam, hogy a hatalmak megrendülése Európában nem az, aminek némelyek tanítják, vagyis nem az ég hatalmainak megrendülése, hanem a haragra gerjedt nemzetek megrendülése.” Early Writings, 41.

Az egek megrendülése Máténál, Márknál és Lukácsnál azon hatalmak megrendülését jelképezi, amelyek az eget uralják, s amelyeket a nap, a hold és a csillagok képviselnek. Mindezek a mennyei hatalmak megrendültek, és létrehozták a „jeleket”, amelyek bevezették és hirdették az

első angyal mozgalmát. E mennyei hatalmak a harmadik angyal mozgalmára idején ismét meg fognak rendülni. Ám a harmadik angyal mozgalmában a föld hatalmai is meg fognak rendülni. A föld hatalmai azok a hatalmak, amelyek a földet uralják. 2001. szeptember 11-én a föld hatalmai rendültek meg, nem az égé.

„Nos, vajon az a kijelentés terjed, hogy azt mondtam: New Yorkot árhullám fogja elsöpörni? Ezt én soha nem mondtam. Azt mondtam, amikor a sorra emelkedő hatalmas épületeket szemléltem ott, emelet emelet fölött: »Mily rettenetes jelenetek fognak lejátszódni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.« A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete teljes egészében figyelmeztetés arra nézve, ami a földre jön. De különösképpen New Yorkra vonatkozóan nincs világosságom arról, hogy mi következik be, csak annyit tudok, hogy egy napon az ottani nagy épületek ledőlnek Isten hatalmának fordítása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egyetlen szó az Úrtól, hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a roppant építmények összeomlanak. Oly jelenetek fognak lejátszódni, amelyeknek rettenetességét el sem tudjuk képzelni.” Review and Herald, 1906. július 5.

A milleriták történetében a Lukács által feljegyzett jelek egyike a „népek szorongása” volt. A népek a földet uraló hatalmakat jelképezik, és 2001. szeptember 11-én a föld minden nemzete megrendült, amikor a harmadik Jaj belépett a prófétai történelembe. Ezt a földi megrendülést Lukács huszonegyedik fejezete ábrázolja, de nem a föld hatalmainak megrendülésére vonatkozó bibliai kifejezéssel. Azt a „népek szorongása” kifejezés jeleníti meg, amint az a világ nemzeteire szakadt, amikor New York nagy épületeit ledöntötték. A Lukácsnál szereplő „népek szorongása” a föld hatalmainak megrendülése, és ez a milleriták történetében teljesedett be.

„Láttam, hogy a föld hatalmai most megrendítettnek, és hogy az események sorrendben követik egymást. Háború és háború hírei, kard, éhínség és döghalál először a föld hatalmait rendítik meg, azután Isten szava rendíti meg a napot, a holdat és a csillagokat, valamint ezt a földet is. Láttam, hogy a hatalmak megrendülése Európában nem az, amint némelyek tanítják, hogy az eget hatalmainak megrendülése volna, hanem a haragra gerjedt nemzetek megrendülése.” Early Writings, 41.

„A haragos nemzetek hatalmainak megrendítése” a „föld hatalmainak” megrendítése, amint azt az adventizmus korai történetében a „Európa hatalmainak” megrendítése szemlélteti. Uriah Smith 1838-ban azonosította, mi rendítette meg Európa hatalmait.

„Amint e [a 6.] trombita prófétai időszak azzal vette kezdetét, hogy a keleti keresztény császár önként adta át hatalmát a törökök kezébe, úgy joggal arra a következtetésre juthatunk, hogy annak végét az fogja jelezni, hogy a török szultán ugyanazt a hatalmat önként ismét a keresztények kezébe adja vissza. 1838-ban Törökország háborúba keveredett Egyiptommal. Az egyiptomiak jó eséllyel készültek megdönteni a török hatalmat. Ennek megakadályozására Európa négy nagyhatalma, Anglia, Oroszország, Ausztria és Poroszország közbelépett, hogy fenntartsa a török kormányzatot. Törökország elfogadta beavatkozásukat. Londonban konferenciát tartottak, amelyen ultimátumot fogalmaztak meg, hogy azt Mehemet Ali, Egyiptom pasa elé terjesszék. Nyilvánvaló, hogy amikor ez az ultimátum Mehemet kezébe

kerül, az Oszmán Birodalom sorsa gyakorlatilag Európa keresztény hatalmainak kezébe lesz letéve. Ezt az ultimátumot 1840. augusztus 11-én adták át Mehemetnek! és éppen azon a napon a szultán jegyzéket intézett a négy hatalom nagyköveteihez, tudakozódva afelől, mit kellene tenni abban az esetben, ha Mehemet megtagadná az általuk javasolt feltételek teljesítését. A válasz az volt, hogy emiatt semmiféle lehetséges fordulattól nem kell tartania; mert arra nézve már intézkedtek. A prófétai időszak véget ért, és éppen azon a napon a mohamedán ügyek irányítása keresztények kezébe ment át, miként a keresztény ügyek irányítása 391 évvel és 15 nappal korábban a mohamedánok kezébe ment át. Így ért véget a második jaj, és a hatodik trombita megszűnt szólni.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

A második jajhoz tartozó iszlám túljutott hatalmának tetőpontján, amelynek Isten ígéje szerint háromszázkilencvenegy évig és tizenöt napig kellett tartania. Az 1830-as években azonban Egyiptom arra törekedett, hogy Egyiptomban újból felállítsa a kalifátust abból a célból, hogy folytassa a muszlim történelem második nagy dzsihádját. A további iszlám hadviselés lehetősége rettegéssel töltötte el az európai hatalmakat. Évtizedeken át az iszlámnak a hadviselés újbóli fellobbantásával kapcsolatos válságát az akkori történészek és tudósítók „keleti kérdés”-nek nevezték. A kelet fiai évszázadokon át folytattak háborút Európa azon nemzetei ellen, amelyek vallásukat a római egyházból eredeztették. 1838-ban a Krisztus által említett „nemzetek szorongattatása” a haragvó nemzetek ama megrendülését jelképezte, amelyet az iszlám a hajdani Római Birodalom ellen viselt hadviselése idézett elő.

„A [a nagy folyamnál, az Eufrátesznél megköttözött] négy angyal [elbocsátása] alatt azt értem, hogy Isten ekkor már megengedni készült az oszmán birodalmat alkotó négy fő nemzetnek, amelyek hiába kísérelték meg a konstantinápolyi Keleti Birodalom leigázását, és Európa meghódításában is csak csekély előrehaladást tettek, hogy most elfoglalják Konstantinápolyt, és Európa egyharmad részét elárasszák és leigázzák; s ez a tény a tizenötödik század közepe táján következett be.” William Miller művei, 2. kötet, 121.

A Lukács evangéliumában található elbeszélés szerint a nemzetek szorongatása „tanácstalansággal” járt; „a tenger és a habok zúgásával”, és azzal, hogy az embereknek „elhal a szívük a félelem miatt és ama dolgok várása miatt, amelyek e földre következnek”. A keleti kérdés körüli tanácstalanság továbbra is nyugtalanította a föld hatalmait egészen a huszadik századig, és e szorongatás jelképe az volt, hogy „az embereknek elhal a szívük a félelem miatt”, valamint a „tenger és a habok zúgása”.

„Isten szolgáinak ez a megpecsételése ugyanaz, amelyet Ezékiel látomásban látott. János is tanúja volt e legmegrendítőbb kinyilatkoztatásnak. Láta a tengert és a háborgó hullámokat, és hogy az emberek szíve a félelem miatt elcsügged. Szemlélte, amint a föld megrendül, és a hegyek a tenger közepébe vettetnek (ami szó szerint bekövetkezik), annak vizei zúgnak és háborgognak, és a hegyek megrendülnek annak duzzadásától. Megmutatták neki a csapásokat, a dőghalált, az éhínséget és a halált, amint rettenetes küldetésüket véghezviszik.” Testimonies to Ministers, 445.

Amikor Jánosnak megmutatták a száznegyvennégyezer elpecsételését, látta a nemzetek szorongattatását, amint azt a háborgó tengerek és hullámok jelképezik, és azt is, hogy az emberek

szíve elhal a félelemtől; és ugyanazt az elpecsételést mutatták meg Ezékielnek is a kilencedik fejezetben. Ezékielnek az elpecsételés belső elemeit mutatták meg, Jánosnak pedig az elpecsételéssel összefüggő külső elemeket. János látta, hogy a nemzetek haragra gerjedése összefügg a száznegyvennégyezer elpecsételésével, és a nemzetek haragra gerjedése egyúttal Lukács nemzetek szorongattatása is, amelyet történelmileg a keleti kérdéssel azonosítanak. Jánosnak megmutatták, hogy a harmadik Jaj iszlámja a száznegyvennégyezer elpecsételésének külső jele.

„A jelen idő minden élő számára rendkívüli jelentőségű korszak. Uralkodók és államférfiak, bizalmi és hatalmi tisztségeket betöltő emberek, minden osztály gondolkodó férfiai és asszonyai figyelmüket a körülöttünk zajló eseményekre szegezik. Szemmel tartják a nemzetek között fennálló feszült, nyugtalan viszonyokat. Megfigyelik azt a fokozódó hevességet, amely minden földi tényezőt hatalmába vesz, és felismerik, hogy valami nagy és döntő dolog van küszöbön — hogy a világ egy megrendítő válság peremén áll.”

„Az angyalok most visszatartják a viszály szeleit, hogy ne fűjjanak mindaddig, amíg a világ figyelmeztetést nem kap közelgő végzetére; de vihar gyülekezik, amely kész kitörni a földre; és amikor Isten megparancsolja angyalainak, hogy eresszék szabadon a szeleket, olyan küzdelem jelenete bontakozik majd ki, amelyet semmiféle toll nem képes megrajzolni.”

„A Biblia, és egyedül a Biblia ad helyes képet ezekről a dolgokról. Itt tárulnak fel világunk történelmének nagy végső jelenetei, olyan események, amelyek már most előrevetik árnyékukat; közeledésük zaja megremegteti a földet, és az emberek szíve megdermed bennük a félelemtől.” Education, 179, 180.

Lukács huszonegyedik fejezetében Jézus azonosította azokat a „jeleket”, amelyek bevezették a millerita mozgalmat, és mindazok a „jelek” White testvérnő szerint beteljesedtek. A lisszaboni földrengés, a sötét nap, a csillagok hullása és a nemzetek szorongása, amely a föld hatalmainak megrendítését jelképezte, s amely az iszlám által teljesedett be az úgynevezett keleti kérdés által előidézett félelemben, mind beteljesedtek. A millerita „jelek” közé tartozik az is, hogy az Emberfia felhővel jön el, ami abban a helyes sorrendben teljesedett be, ahogyan Krisztus a „jeleket” adta, mert miután a nemzetek szorongása 1840-ben az oszmán fennhatóság korlátozásával véget ért, Krisztus 1844. október 22-én belépett a Szentek Szentjébe, és amikor eljött, felhőkkel jött.

„És ímé, mint valami emberfia, jöve az ég felhőiben, és méne az Öregkorúhoz, és elébe vivék Őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, hogy minden nép, nemzet és nyelv néki szolgáljon; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik.” Dániel 7:13, 14. Krisztusnak az itt leírt eljövetele nem az Ő második eljövetele a földre. Ő az Öregkorúhoz jön a mennyben, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amely közbenjárói munkájának lezárultakor adatik neki. A prófécia ezt az eljövetelt, és nem az Ő második adventjét a földre, jövendőlte meg úgy, mint amely az 1844-ben véget érő 2300 nap végén következik be. Mennyei angyaloktól kísérve a mi nagy Főpapunk belép a szentek szentjébe, és ott megjelenik Isten színe előtt, hogy az ember javára véghezvigye szolgálatának utolsó cselekedeteit: hogy elvégezze a vizsgálati ítélet munkáját, és engesztelést szerezzen mindazokért, akik jogosultnak bizonyulnak annak áldásaira.” A nagy küzdelem, 479.

A milleriták történetéhez kapcsolódó „jelek” előképei voltak annak a „jeleknek”, amelyek a száznegyvennégyezer történetéhez kapcsolódnak. Amikor Krisztus a példázat által megadta a történelmi elbeszélés második tanúbizonyságát, tanítványai figyelmét „a tavasz fakadó fáira” irányította. Tudtukra adta, hogy amikor a fák rügyezni kezdenek, tudjátok, hogy közel vagytok a világ végéhez, és hogy az a nemzedék, amely tanúja a tavasz fakadó fáinak, megéri, hogy lássa az egeket és a földet elmúlni az Ő második eljövételének tűzésében.

Amikor már hajtani kezdenek, látjátok és magatoktól is tudjátok, hogy immár közel van a nyár. Hasonlóképpen ti is, amikor látjátok, hogy ezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa. Bizony mondom néktek, hogy e nemzedék semmiképpen el nem múlik, mígnem mindezek beteljesednek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. Lukács 21:30–33.

A kérdés tehát azzá válik: „mikor kezdtek a fák hajtani?” A késői eső 2001. szeptember 11-én kezdett permetezni, amely Ézsaiás szerint Isten „kemény szelének napja a keleti szél napján”.

Mértékkal, mikor sarjadzik, perbe szállsz vele; visszatartja kemény szelét a keleti szél napján. Ezért Jákób hamissága ily módon tisztítatik meg; és ez annak minden gyümölcse, hogy bűne eltávolíttassék: amikor az oltár minden követ olyanná teszi, mint a széjjelzúzott krétakövek, a szent berkeik és bálványoszlopaik nem maradnak fenn. Mindazonáltal az erős város pusztává lesz, a lakóhely elhagyatottá, és olyanná hagyatik, mint a puszta; ott legel majd a borjú, ott heverészik, és megemésztik annak ágait. Mikor annak gallyai elszáradnak, letöretnek; asszonyok jönnek, és tűzre vetik azokat; mert ez értelmetlen nép: ezért aki alkotta őket, nem könyörül rajtuk, és aki formálta őket, nem mutat irántuk kegyelmet. És lészen ama napon, hogy az Úr csépelni fog a folyó medrétől Egyiptom patakjáig, és ti egyenként gyűjtettek egybe, ó Izráel fiai. És lészen ama napon, hogy megfúvatik a nagy trombita, és eljönnek azok, akik készek voltak elveszni Assíria földjén, és a számkivetettek Egyiptom földjén, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen Jeruzsálemben. Ézsaiás 27:8–13.

A késői eső 2001. szeptember 11-én kezdett hinteni (kimérten), és kezdetét vette a vita a késői eső üzenetéről, valamint a hamis béke és biztonság üzenetéről. E vita története az, ahol Jákób hamissága eltávolíttatik (kitisztíttatik, vagyis engesztelést nyer). A vita története, amely Habakuk vitája, az a száznegyvennégyezer elpecsételésének időszaka, amely azzal zárul, hogy a laodiceai Hetednap Adventista kiköpetik az Úr szájából, mert az mint „a megerősített város” pusztává lesz, mivel olyan nép városává lett, amelynek nincs értelme, és amely nem talál irgalmat vagy kegyet. Abban az időben a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének „második hangja” megfúj egy nagy trombitát, amely a hetedik trombita és a harmadik jaj, és Isten másik nyája eljön, és „Jeruzsálemtől” imádja Őt, amely addigra a győzedelmes egyház mozgalmává lett.

2001. szeptember 11-e arról tanúskodik, hogy a föld történelmének utolsó nemzedéke megérkezett, és csak azok fogják megkapni azt az esőt, amely a fákat rügyezésre készíti, akik felismerik a tavasz fakadó fáit. Csak azok lesznek e csoport tagjai, akik felismerik, hogy a harmadik jaj iszlámja az, ami jelzi a késői eső elérkezését és a száznegyvennégyezer elpecsételését.

„Csak azok kapnak nagyobb világosságot, akik a nekik adott világosság szerint élnek. Hacsak nem haladunk naponként előre a tevékeny keresztény erények megvalósításában, nem fogjuk felismerni a Szentlélek megnyilatkozásait a késői esőben. Lehet, hogy körülöttünk mindenütt szívekre hull, mi azonban sem észre nem vesszük, sem el nem fogadjuk azt.” Testimonies to Ministers, 507.

„Nem szabad a késői esőre várnunk. Az mindazokra kiárad, akik felismerik és magukévá teszik a kegyelem harmatát és záporait, amelyek ránk hullanak. Amikor összegyűjtjük a világosság töredékeit, amikor értékeljük Isten bizonyos irgalmasságait, aki örömet leli abban, hogy bízunk Benne, akkor minden ígélet beteljesedik. »Mert amiképpen a föld megtermi csemetéjét, és amiképpen a kert kisarjasztja veteményeit: akképpen sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt« (Ézsaiás 61:11). Az egész földnek be kell telnie Isten dicsőségével.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 984.

A következő cikkben folytatjuk a tanulmányt.

„Ha azok, akik segítséget nyújthatnának —ban/ben, nem ébrednek rá kötelességük tudatára, nem fogják felismerni Isten munkáját, amikor felhangzik a harmadik angyal hangos kiáltása. Amikor világosság árad ki, hogy beragyogja a földet, ahelyett hogy feljönnének az Úr segítségére, az ő munkáját akarják majd saját szűk elképzeléseikhez kötni. Hadd mondjam el nektek, hogy az Úr ebben az utolsó munkában oly módon fog munkálkodni, amely nagyon is kívül esik a dolgok megszokott rendjén, és oly módon, amely ellentétes lesz minden emberi tervezéssel. Lesznek közöttünk olyanok, akik mindig uralni akarják majd Isten munkáját, sőt még azt is meg akarják szabni, milyen lépések történjenek, amikor a munka annak az angyalnak a vezetése alatt halad előre, aki a világnak adandó üzenetben csatlakozik a harmadik angyalhoz. Isten olyan utakat és eszközöket fog felhasználni, amelyekből nyilvánvaló lesz, hogy saját kezébe vette a gyeplőt. A munkások meg fognak lepődni azokon az egyszerű eszközökön, amelyeket fel fog használni igazságának műve véghezvitelére és teljessé tételére.” Testimonies to Ministers, 300.